

Co robić, gdy dziecko kradnie ?

Kradzieże w szkołach i sklepach nie są dziś sytuacją wyjątkową a mimo to rodzice i nauczyciele, którzy dowiadują się, że ich dzieci i wychowankowie kradną, są zaskoczeni i zastanawiają się, czy nie wyrosną oni na młodocianych przestępców. Zjawisko kradzieży jest na tyle powszechne, że warto zastanowić się nad tym jaką funkcję pełni ona w życiu naszych podopiecznych.

Malutkie dzieci biorą sobie to, co im się podoba. Takie zachowanie jest normalne, dopóki maluch nie dorośnie na tyle, aby zrozumieć, że dana rzecz należy do określonej osoby. Dzieje się to najczęściej między 3 a 5 rokiem życia.

Obowiązkiem rodziców jest uczyć dziecko poszanowania cudzej własności i szacunku dla innych.

Niejednokrotnie i młodsze i starsze dzieci dopuszczają się kradzieży, mimo, że wpajano im, że jest to coś złego. Powodów popełniania kradzieży jest wiele. Kilkuletnie dziecko czasem kradnie dlatego, aby wynagrodzić sobie rzekome krzywdy, jeśli wydaje mu się, że brat lub siostra są faworyzowani i obdarzani większą miłością. Starsze dzieci mają inną motywację. Chcą wykazać się przed kolegami, popisać odwagą, lub móc rozdawać prezenty w celu zdobycia większej popularności.

Dorośli powinni zastanowić się, czy za kradzieżą nie kryje się chęć zwrócenia na siebie uwagi. W takiej sytuacji kradzież jest przejawem tłumionej urazy do rodziców, a skradziony przedmiot ma wynagrodzić niedostatek ich uczucia. Dlatego, aby uniknąć takich sytuacji, należy dbać o to, aby dziecko czuło się traktowane jak ważny członek rodziny.

Właściwe traktowanie dokonanej przez dziecko kradzieży, spowoduje, że przestanie ono sięgać po cudzą własność. Co więc robić, w takim przypadku ?

Po odkryciu kradzieży należy:

- powiedzieć, że kradzież jest złym czynkiem,
- dopilnować zwrotu skradzionej rzeczy, lub dokonania zapłaty za nią,
- dopilnować, aby dziecko nie odniosło żadnej korzyści z dokonanej kradzieży,
- dać do zrozumienia, że takie zachowanie jest sprzeczne z tradycjami waszej rodziny czy klasy i normami społeczeństwa, w którym żyjemy,
- unikać przepowiadania marnej przyszłości i nie ogłaszać dziecka złodziejem.

Po zwróceniu skradzionej rzeczy, lub dokonaniu zapłaty za nią, rodzice lub nauczyciele nie powinni wracać do sprawy, aby dziecko miało znów „ czyste konto”.

Jeśli mimo konsekwencji ze strony rodziców i nauczycieli kradzieże powtarzają się, mogą kryć się za nimi poważne problemy związane z rozwojem emocjonalnym dziecka. Jeśli kradzież staje się nawykiem, jest to oznaką braku zaufania do innych, i braku umiejętności nawiązywania bliskich kontaktów z ludźmi. Dziecko obwinia innych za swoje zachowanie tłumacząc sobie: „Ponieważ nie dają mi tego, czego potrzebuję, więc muszę sam to sobie wziąć”.

Niektóre nastolatki kradną, gdyż źle znoszą zależność od rodziców. Nie chcą prosić, więc biorą to co im wydaje się potrzebne.

Jeśli mamy do czynienia z dzieckiem, które stale kradnie, dobrze jest skorzystać z pomocy psychologa, lub psychiatry dziecięcego. Ustali on przyczynę takiego zachowania i zaplanuje terapię. Będzie dążył do nauczenia dziecka relacji z innymi opartych na zaufaniu, a rodzicom doradzi jak postępować, aby dziecko rozwijało się jak najlepiej.

Irena Sobiecka- Wójtowicz
pedagog SP 108 we Wrocławiu.

* W tekście wykorzystałam materiały „O problemach dzieciństwa o dorastania”.